

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baixos.
Número solt, 5 céntims.---Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arren.—Moscas d' ase —¡¡Vergonya!! ¡¡Vergonya!! (poesia) per *Cler y Cal.*—La capa en la figuera, (poesia) per *Teboll.*—Cosos del mon. per *G. S. B.*—Al senyor aquell, (poesia) per *Lenam Teneb*—Senyors..., (poesia) per *H. Maricel.*—Cartes de fora, per *Un de la mateixa.*—Carta, (poesia) per *Salon*—A la vora del foch.—Epigrames, per *H. M*—Trenca-closcas.—Correspondencia.

ESPECTACLE REPUGNANT

Aquesta colla de nacions cristianes, no mes que per egoisme polítich contemplan, com si res, com els turchs assassinan á sers indefensos.—Axó va be en temps de llibertat, igualtat y fraternitat.

DE TOT ARREU

Los libre-pensadors de Vinneuf, volent escarnir la festa de San Vicens, se reuniren la vigília del Sant a la plassa de l'iglesia, ahon feren la parodia ab una ampolla de vi, de benehir un pá que penjaren al cap d'un bastó, donantse cita en una taberna per acabar allí alegrement el dia, quin final fou ben trágich per cert, puix un dels comensals se trencá la testa al caurer d'una altura de quinze pams, un altre mori sobtadament al mitg del ball que s'havia organitzat y un tercer ensopegant se dislocá la munyeca. Los seus companys que volian continuar la sacrilega broma l'endemá desistiren, impresionats per aquest triple accident y pensant sens dupte que be podria ser que hi hagués quelcom de sobrenatural en ell.

Los P. P. Salesians que tenen l'establiment del carrer de Floridablanca, ahont reben instrucció gratuita uns 500 noys de les barriades de la França xica. Poble sech, Barracas de Sant Antoni, Fondo de Vallonzella, Hostafranchs, etc. se dirigexen á les persones caritatives pera que puguin proporcionar també á n'aquelles criatures un bon plat de sopa, ja que pertanyen en gran majoria á cases pobres com son los habitants de aquells encontorns, quines privacions augmenta la crísis qu'estém passant.

Lo Congrés de diputats del gran Ducat del Luxembourg han votat un crèdit pera que 's tornin á posar en tots los tribunals los Crucifijos que 'ls sectaris havian fet treurer.

Aquell catòlic rancio que feya les delícies dels impijos desde les columnes del asquerós *Diluví* en artícles copiats del *El Resumen* de Madrid, s'ha retractat. D. Carlos Amer Alegre demana humilment perdó dels seus extravíos y está dispesat á reparar lo mal que ha fet.

No fa gayre temps sortia de França una expedició de Missioners cap á les Colonies y com allí tals sortides se fan y preparen ab gran cerimònies, hi assisteix gran concurs de fidels per veurer la marxa dels Religiosos y pera confirmarse en aquella Fé que van á propagar, aquesta última vegada succehí lo mateix. Acostuma 'l poble á besar els peus dels missioners, axis com en les Misses noves besa les mans del Sacerdot que celebra per primer colp. En l'ocasió á que 'ns referim s'acostá al altar ab aire conmogut una persona que fins llavors havia permanescut indiferent al acte. Era Francesch Copée, un dels quaranta de l'Academia francesa, home animat del esperit de *fi de sigle* y conegut com autor de poesies lleugeres en la república literaria contemporánea. L'espectacle que contemplava li anegá 'ls ulls de llágrimas y com mes tart ha fet públich, comprengué que la Religió que tal esperit de sacrifici inspira y tal desprendiment envers la Patria, no podia menos de ser verdadera y com á tal, única.

El Papa ha commemorat la fetxa de la seva coronació ab abundants almoynes als pobres de Roma y dotant d'un hospital á Carpinelo, la seva vila nàdiva.

¡Que prenguin nota els que volen saber com emplea lo Pare Sant els diners que 'ls seus fills li envian!

Els estudiants de la major part d'Universitats d'Espanya y sobre tot els de Barcelona han celebrat ab gran solemnitat la festa de Sant Tomás de Aquino.

Al veurer lo gran concurs de catedráticos y estudiants presidits pel Excm. Sr. Rector Dr. Don Manuel Duran y Bas en la iglesia de Montesión, Barcelona podia creurers transportada á una época millor del esplendor de la Fé, quan de les nostres aules ne sortian sabis y sants.

¡Llástima que en realitat la nostra Universitat no tinga capella propia y 's tolerin als Odon y comparsa empenyats en demostrarnos de tant en tant que allí, com per tot, entre 'l bon grá hi creix la cisanya.

Los ajuntaments de per tot arreu del mon son una mena de extensió, de dilatació de la familia, axis ho diu la lley divina y humana, per lo tant, per tot arreu, tan á ciutat, com á vila, com al poble, deuen ésser formats per les persones més honrades y dignes, per tots estils, de la mateixa comarca, enteneu de la mateixa població si pot ser, pro may de forasters perque es precis que qui 'n siga tinga amor al lloch, y á la mare sols l'estimen els fills.

Un cop fet axis, l'Ajuntament ha de saber que no es una institució cosmopolita com lo govern central y lo que d'ell radica, sinó que es com hem dit, una extensió de la familia, una institució purament local que te obligació, en consciencia, de procurar pels de casa, pels seus administrats.

¿Ho fa axis l'Ajuntament de Barcelona? ¡que ha de fer! tot al revés: comensa per haberhi regidors forasters que miran sempre ab despreci tot lo de casa, perque si, perque es natural, perque ho tenen á la massa de les sangs. Després hi troba aculliment tothom primer que 'ls de casa; mentres hi ha gent de Barcelona y catalans que 's moren de gana en un recó, tenim municipals, burots, empleyats grossos, brigades, tot, ple de forasters recomenats ó imposats per un polítich ó per alguna dida.

La gent d'aquí se 'ns treu de tot arreu; ja no cal parlar de res que depengui directament de l'Estat, que tot, tot es pres pels forasters, pro no 'n tenen prou d'adó, sinó fins invadexen los ajuntaments y ho invadirán tot, y 'ns clavarán al fi de cap á mar si no ho aturém.

Senyors de l'ajuntament: d'aquí en avant, los que sigueu casats, quan vostres fills vos demanen pa donéuloshi un roch, y 'l pa doneulo al vehí, axis obrareu en conseqüencia.

Ja estém ben frescos, tota la lludrigada de Ultramar ens la engegarán cap aquí si Déu no 'ns ajuda.

Un diari de Barcelona de *más circulación*, be vaja, parlem clar, *El Noticiero*, ens doná compte y fins recomená un ballot de disfressas que tingué lloch á l'*Hotel de Ambos mundos*, lo dissapte passat, dia de quaresma.

Que l'*Hotel de Ambos mundos* dongui balls en temps de quaresma re te d'estrany, perque tots sabém quina mena de fonda es; empró lo que es salat y salat de veres, es que 'l *Ciero*, emparentat ab gent d'iglesia y que de tant en tant entre mitg de coses verdes ens engega uns sermons que qualsevol sagristá 'ls podria firmar, també hagi contribuít á la crida d'aquesta putneria.

Be, ja ho veyém perxó, ell, pobret, te molts gastos y ab les cases que s'ha fet y altres coses, es precis que no s'estronqui la font dels cinch céntims, encara que tinga que soportar les ires de la parentela.

Verdaderament les explicacions d'aquell senyor catedrático de Salamanca, merexen la protecció dels que portan esquelles y campanes.

Allí s'ensenyava (encara deu seguir esplantho als banchs y parets) que l'home no es libre, que lo que fa no pot dexar de ferho. En cambi, diu que 'ls animals poden fer delictes y també les plantes.

Aquesta es la verdadera igualtat. Que un gat esgarrapa, al pal; que una rata roba admeltes, á presiri; que una figuera s'esberla y cau lo noy que s'hi havia enfilat, s'arrenca y á Ceuta.

Peró abans d'axó vindrian los judicis orals

y jurats de gats, de rates y de figueres. Cridarien á tots los gats del barri y á jutjar lo company dolent.

Ja 'm sembla sentir cridar la última hora ab l'assessinat, causa y sentència de la Minina del carrer Groch, ó 'ls últims xiscles y exclamacions de la rata de la riera d'en Malla.

Es prou, com no s'ho prenen ab empenyo los diaris noticiers; perque es una nova mina la aplicació de les teories del de Salamanca.

Fins valdria la pena de que una comissió d'autors dramátichs y académichs de la llengua hi prenguessen cartes; perque no prospera la prohibició del senyor Bisbe, atentiva al desenroll de les lletres patries, privades d'aquest arsenal de trageries sensacionals.

Prohibida la assistència á classe, l'endemá s'hi presentá un sol dexeble. Los altres, encara s'esposen á pérdrer lo curs, preferexen salvar la consciencia y fins lo sentit comú.

Com se veu, interessa que als alumnos catòlics de Salamanca que desitjan saber Dret penal, se 'ls donguin medis d'estudiarlo sense faltar á sa consciencia.

Y á tot axó: ¿qué fa 'l govern?

Bo, gracias á Déu.

Després de llarchs mesos d'espera, 'ls treballadors espulsats de la famosa fábrica obrera socialista de Albi han lograt que se 'ls atengués. Lo jutge de pau de Albi 'ls ha concedit 500 franchs per danys y perjudicis en compensació dels que 'ls han causat 'ls seus antichs companys convertits en los seus amos actuals.

La sentència s'apoya en diversos considerandos tots ells de sentit comú y que demostran la injusticia y la superbia d'aquells explotadors socialistes.

Convé recordar quina culpa era aquesta que tan cruelment han espíat aquests infelijos. Veient que 'ls obrers propietaris instalavan les seves habitacions ab mes carinyo y sollicitut que les dependencies del treball, cridaren «¡Forns y no palacios!»

Los antichs *huelguistes* de Mr. Resseguier consideraren aquest crit sediciós y despediren als obrers que s'havian atrevit á proferirlo. Lo companyerisme d'ahir s'ha convertit en tirania brutal. Per castigar inofensives crítiques se 'ls imposa paros de vuyt dies que sovint acaban ab un despido definitiu. Quan acabats tots los seus recursos, provan aquells desgraciats de demanar justicia, 's trovan ab autos absoluts y desesperats de no hi ha lloch, y no tenen mes remey que la justicia capitalista y burguesa tan odiada avans y que se 'ls pintava sens entranyes y sens equitat. La llissó ha sigut dura; mes, ¿será profitosa?

¡¡VERGONYA!! ¡¡VERGONYA!!

En la Isla de Creta, los christians ajudats per los soldats griegos han pres les armes per defendres contra los turchs, que des de fa més de dos anys asseseñavan als christians.

La Esquadra Europea los ha canonejat, matantne alguns y ferintne alguns altres, entre aquestos se trovaren varies germanes de Caritat....

(Diari de la setmana passada)

La sang s'estent pels carrers,
tot son crits, tot son alarmes,
¿no sentiu lo ruido d'armes?...
....¡Calieu tots, qu'axó no es res!...

Hi ha allá turchs que maten nins,
aquí dones, més lluny, vells,
sens perdó moren tots ells...
....¡Dexeu fer als assessins!...

De tots costats se veu foch,
y no acaba la matansa,
sembla axó una infernal dansa,
....¡espereu que encara es poch!...

¿Qu'es aquest soroll fatal?...
¡Ay Jesús! ¡son canonades
de les nacions coaligades!
....¡jara s'acosta 'l final!...

Los canons son allí dins,
surten de 'ls barcos d' Europa
qu' han portat cap aquí tropa,
per ajudá... ¡¡¡jals assessins!!!...

T' ho dich ab molta vritat,
ab ta feyna vergonyosa,
Europa, has cavat ta fossa
per colgar ta dignitat!!!...

CLER Y CAL.

LA CAPA EN LA FIGUERA

Ignocencia.

Era encar petit petit,
que un dia cap á la tarde
estavan enrahonant
per passá 'l rato 'ls meus pares,
y á n' el pare, tot rient,
¿no ho sabs pas—va dir la mare—
que 'n Jordi del Maciá
no podrà besar ja 'l calser,
perque ha dextat los estudis
y ha penjat llibres y capa,
per fer la pó á n' els pardals,
en la figuera del marge?
Lo pare contestá:—Sí,
com axís ja ho esperaba.—
Vull aná á cercarlos jo
pensí per portals á casa,
y després quan fos mes gran
los tindria per 'n á classe.
¡Sense tenirlos encar
ab quin pler ja me 'ls miraval!
¡De sants que n' hi trobarás!
entre mí llavors pensava,
perque en Jordi sempre 'ls treya
de son llibre d' aná á classe.
Capficat d' est pensament
me 'n aní en busca del arbre,
¿qui sab si ho podrás portá?
tot caminant esclamava;
quan de sobte 'm vaig trobá
al bell sota del dit arbre
en lo qual sols hi vegí
aquell gros ninot de palla
que hi posárem l' any passat
per espantá l' auvellada,
y tot enfadat y trist
me 'n vaig anar cap á casa
pensant que los meus companys
se l' habian emportada.
Y pensant en qui seria
lo qui havia fet la cassa
y si ó no li podrás pendre,
vaig arribar ab la mare
qui després d' haberm renyat
perque marxí no avisantla,
y passat lo temporal
que segueix á la borrasca
me va dir:—¿D' hon' vens fill meu,
reyetó d' aquesta casa?
—He anat á buscar la capa
que vos habeu dit hi havia
en la figuera del marge,
pro no se 'n riuá de mí
lo qui se l' haja emportada.

La mare 'm va fé un petó
y se 'm va pujá á la falda.

TEBOLL.

16 Febrer 1897.

COSES DEL MON

¡Pobre Peret! Cada cop que hi penso no puch
ménos que entristirme y dexar escapar alguna
llágrima de compassió, vers qui sigué mon
amich de l' ánima.

¿Per qué? Escoltin y ho sabrán.

* * *

En Peret era un jove estudiant, molt amant
del compliment de son deber, y que sempre ha-
via obtingut brillants calificaciones en just premi
á sa constant aplicació.

Cursava 'l quint any de la carrera quan vol-
gué la fatalitat—tal volta estaria mellor dit *des-
gracia*—que conegués á la Enriqueta, noya
d' uns vint abrils, que encara que no guapa era
molt simpática, y que havia vingut á Barcelona
á passar uns dias en casa de sa cosina, dispesera
de 'n Peret.

Entre 'n Peret y la Enriqueta, prompte 's va
establir certa corrent de simpatia que més tart
se va convertir en amor platónich.

De modo que, ja tenim á 'l Peret enamorat á
més no poguer y creyentse ser correspost, puig
axis li feya creure la Enriqueta.

* * *

Axis passaren uns dias molt felissos per en
Peret; pero aquesta felicitat havia de durar poch;

tots sabém que solsament en la altra vida 's pot
trovar la ditxa eterna.

Lo dia en que la Enriqueta tenia d' entornar-
sen cap al seu poble no 's feu esperar, essent un
jorn trist per los dos. Ja 's poden imaginar lo
molt afectuós que seria 'l despido tractantse de
dos enamorats; no hi faltaren les apretades de
má, les paraules y promeses de rúbrica, com
tampoch alguna que altra llágrima que rodava
cara avall sens que cap d' ells pogués evitarho.

Qualsevol que hagués vist la despedida, hauria
comprés al instant de que 's tractava.

Pero... en dita escena ¿era tot veritat? ¿sortia
tot de dins de 'l cor? ¿no hi havia gens de ficció,
gens de comedia? Per part de 'n Peret puch
assegurar que tot anava de bona fé; per part de
la Enriqueta... no ho sé.

* * *

Eram ja á finals de mars, época en que 'ls ar-
bres ab ses fulles avisan á 'ls estudiants que la
temporada d' exámens s' apropa ab passos de
gegant; pero 'n Peret—per qui la marxa de la
Enriqueta sigué funesta—no veyá ni fulles, ni
llibres, estant cada dia més trist y capficat, no
poguent apartar may de son cervell lo recort de
la Enriqueta, quina figura tenia sempre en sa
imaginació. La ausencia de la Enriqueta era per
ell insoportable.

Mentrestant els dias passavan sens que 'n Pe-
ret mirés una sola lletra.

Lo juny arrivá y ab ell lo dia en que 'n Peret
sigué examinat, dia fatal, ja que aquell estudiant
modelo que cada any esperava ab ansia 'l fi de
curs sens temor á cap desastre... ¡sigué car-
bassejat!

Veure 'l suspens en Peret y quedar aver-
gonyit, desesperat, sens saber que fer, fou lo
mateix. Per fi, s' encaminá instintivament cap á
la dispesa, entra á sa habitació, y quan plé de
desconsol, més entregat estava á fer considera-
cions sobre 'l resultat dels exámens, quan més
la amargura 'l dominava y les més extravagants
idees corrian per son cervell, va ser interrom-
put per la dispesera, que plena de satisfacció y
alegria, ignorant lo que succehia al pobre Peret,
li digué:

—Avuy m' ha escrit la Enriqueta dihentme
que s' ha casat.

Al sentir axó, en Peret esclatá en forta rialla:
rialla de boig... ¡varen tindre de tancarho en un
manicomi!

* * *

Han passat ja alguns anys, y cada vegada que
ab mon amich Quim aném á veure á 'l Peret al
manicomi, 'ns separám del establiment ab lo
cor molt compungit y exclamant:

—¡Pobre Peret! ¡qui ho havia de dir!

G. S. B.

AL SENYOR AQUELL (1)

Molt tranquil y senyor meu:
vaig llegí á LA BARRETINA,
que hi havia un company seu
que buscava un *vel de Deu*
ó be sia una *Angel-ina*. (2)

Donchs senyor, molt he buscat
tan per carrers, com botigues,
pro al fi penso haver trobat
l' *extra* aquell tan anhelat
per son company de fatigues:

Es una nena preciosa,
ab una cara molt fina,
no es gens coxa, ni mocosa,
tampoch bornia; es molt hermosa
¡pobreta! si es una nina.

No te gens de vanitat,
ni rencor; no te cap *tara*,
al contrari es un dextat
de perfeccions, la vritat,
li dich y ho sostinch des d' ara.

Per si 'l seu company te 'l gust
de veurerla, li diré
que m' estich: carrer St. Just,
quasi be al costat d' un fust, (3)
número 10 bis, tercé;

(1) Vegis lo número d' aquest periódich del 19 de febrer.

(2) En aquest cas lo nom fa la persona.

(3) é. Valgui la llibertat.

MALL.

mes á son amich dirá,
perque no rebí impresió,
que la nena que veurá
si acás ve á casa, será...
¡una nena de cartró!

LENAM TENEB.

SENYORS...

Senyors, avuy m' inauguro
igual qu' una Exposició,
sols que 's prohibeix la entrada
á tothom, en l' interior.
Vinch aquí plé d' esperanses
y ab l' intent de fer soroll.
¡Qué 'n tinch de trobar de tares,
de bullits y de trahicions!
¡Qué 'n faré veure de coses
qu' avuy ignora tothóm!
¡Veurán si es bruta l' Espanya
y si 'n guarda de reconds!
¡Apa, amunt, barretinayres,
ajudeume á alçá 'l penó
que ha de portar á bon terme
de Espanya, la redenció!
¡Guerra á mort contra les trampes!
¡garrot vil á les passións!

Senyors meus, faré forrolla;
faré forrolla, senyors.

H. MARICEL.

CARTES DE FORA

Sabadell 3 Mars, 1897.

Academia Católica de Sabadell.

Sr. Director de LA BARRETINA.

Després de saludar á vosté y á sos barretinayres, no pot menos mon cor de agafar la pluma per descriurer la impressió obtinguda en la passada nit del 2 de Mars.

Quasi pot dirse que á las vuyt y mitja estaba ja plé de gom á gom lo nostre hermós teatre, al qual hi assistiren los pares de tots los noyets que componen l' Orfeo Catalá de Santa Cecilia, qual choro habia de debutar aquella nit.

Ni frases, ni paraules, acuden á mon pensament per descriurer tal festa, puix que 's pot dir que lo esmentat choro demostrá estar á uua gran altura com demostrá al cantar *Lo Toch del Ave Maria* y al Himne final dedicat á Santa Cecilia, original del Sr. Artigas, qual senyor portaba la batuta demostrant ell també sas aptituts y mérits, entre mitg de sos 50 noyets que li componian l' Orfeo.

Rebí pues lo Sr. Artigas com també lo Sr. Batllevell la mes coral felicitació, per que d' aquesta manera pugan ells anar seguint per molts anys, fent semblantes obres quals treballs Deu los hi recompensi.

També pot dirse que la pessa que com á fi de festa se posá en escena titolada «Lo allotjat» resultá molt ajustada, distinginshi molt los senyors socis, Patris, Trepat, Balmes, Capmajó Moysés y Vila.

No haventhi res mes per avuy se despedeix vostre apasionat lector y barretinayre.

UN DE LA MATEXA.

CARTA

Sr. Director:

Cansat estig per cert de gastar tinta y paper sellos, plumes y carpetes, puix ja 'm costan vint pessetes y de res no m' ha servit, ab axó li ting de dir que si ha de durar gayre ja tiro la ploma al ayre y me 'n torno cap al llit. De rombos y geroglífichs, logogrifos y xarades n' hi he enviat deu mil vegades y may cap m' en han admés, ja acabo la paciència quan veig la correspondència: «retiris que no fa 'l pes.» Un que ab tan anhel espera la setmana venidera per saber com anirá lo que 'm feu tan barriná, no hi ha re, espera l' entrant,

ja hi som, la torno á mirar,
y el milló que puch trovar
«vaja minyó, plegui el ram.»
Pro li dich y li prometo
que faig la radera carta
y si aquesta no l' admet...
¡Bona nit! y de aquí un altra.

S. S. SALÓN.

Sampedó 14 Febrer 1897.

Joan es un jove calavera y borratxo. Un dia 's presenta á son pare ab una «mantellina» descomunal y l' hi diu:

- Pare, jo vull comensar una carrera
- Y quin ram vols seguir?
- Vaya, una pregunta! 'l de la taberna.

Dos amichs estrenan vestits molt elegants.

- Sortim á passeig?
- Ahon vols anar?
- N' arribarem á l' era nostra.
- ¡Ah, nol y estranyo de tu semblant disbarat.
- Cóm?
- No saps aquell refrá: «qui no vol pols que no vagi á l' era?»

- ¡Qué tal la vida que t' fa la dispesera?
- Al matí xacolata: al mitg dia, sopa, tres plats y postres, y al vespre ensiam y dos plats.
- ¿Y de qué son los plats?
- De llauna, puix diu que de pisa se 'n tren-can massa.

- Pénsathi be, avans de dar aqueix pas, deya un pare á son fill que parlava per casarse.
- En deu anys de ésser corredor de vins, tants n' he dat de passos, y ara per un voleu que m' hi pensi tant?

En un exámen de Filosofia.
Professor.—¿Qué l' hi sembla de aquell principi «nemo dat quod non habet» (ningú dona lo que no te.)

- Dexeble.—¿Qué és fals.
- Professor.—¿Cóm?
- Dexeble.—M' esplicaré: l' any passat vosté em va donar carabassa, y m' inclino á suposar que vosté no 'n tindria pas en tota sa carrera.

GORJA.

EPÍGRAMES

Si voleu copió un desert
no vageu á terra llunya,
copieu sols ab acert
la plassa de Catalunya.

- T' asseguro que 'n Romá es un hom que may renega.
- ¡Cóm s' entén que may *re nega* si un duro no 'm vol dexar!

Los castellans solen dir
la *legiadora* y no es cert.
¿Que s' ha vist may, per ventura,
que la *legia* daurés?

Bo y trobantse lluny del foch,
y es cosa que he reparat,
que tot just s' enfada En Roch
sol dir que n' está cremat.

- ¿Qué 's la vida? Una ilusió,
me va dí' ahir D. Canut,
y responguí resolut:
- Si es la vida sols ficció
contesti sens cap embut:
¿Per qué de la mort te pó?

H. M.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Dos-hu, prenda de vestir,
dos-tres, en Mitologia,
hu-terça, al billar, y tot,
n' es planta que á Cuba 's cria.

S. C. Y S.

TERS DE SÍLABES

1.ª ratlla, vertical y horisontal, Moble.—2.ª, Nom de dona.—3.ª, Efecte de alegría.

MARIANO.

ROMBO

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, En les cartes.—3.ª, Fruyta.—4.ª, En la mar.—5.ª, Vocal.

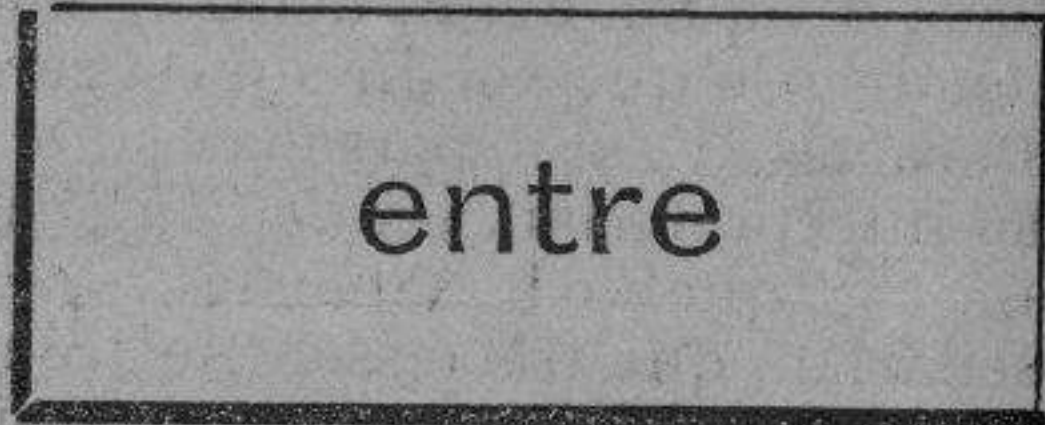
K. RUMIN.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8	Vila catalana.	<i>Monheal</i>
4 5 2 3 6 5 7	Part de fortificació.	<i>tronada</i>
5 7 1 2 3 7	Nom de dona.	<i>Raimona</i>
3 6 5 2 3	Un personatge antich.	<i>Xeron</i>
8 2 8 7	Nom de dona.	<i>Lola</i>
5 7 8	Una moneda.	<i>Ral</i>
5 6	Nota musical.	<i>Re</i>
4	Una lletra.	<i>f</i>

U. TANO S.

GEROGLÍFICH MODERNISTA

MARIANO.

CONVERSA

- Rafael, portam la gaveta.
 - No la tinch pas.
 - ¿Qui la te donças?
 - Entre tu y jo ho havém dit.
- SEBASTIÀ BORDAS (a) PAU GARROFA.
(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat.

Xarada: Carretera.

Geroglífich: Cada hu va vestit segons li permet son capital.

Rombo: P A R E T
R E C H
T

Logogrifo numérich: Pollastre.

L. Castell, Natonía, Sallescas, Un esmolet, Rialla, Calsetas d' Arám: Mirarém d' aprofitar quelcóm.—J. M. y S: La poesia, corretgida: del demés quelcóm.—Lo alegret de lborra: Corretgit, quelcóm.—Salón: Home, no n' hi ha per tant: perque vegi que no som rencorosos li publicuem aquella poesia.—Angelina y R. S. B., y Gori Lleganya: Van he.—Escarabat Esférich: Publicarém la poesia una mica retallada.—Un barretinayre novell: Lo que envía es bastant gastat.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch, 5.